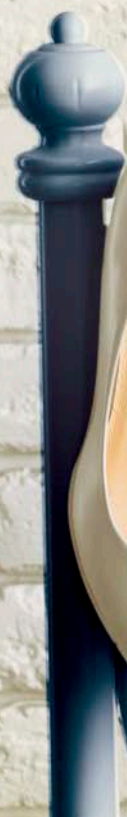

ÕDEDE KINGADES

romaan

**ASHLEY
FARLEY**

Originaali tiitel:
Ashley Farley
Her Sister's Shoes
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asutused, organisatsioonid ja sündmused on autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus kontekstis, et jätta tõepärast muljet. Igasugune sarnasus elus või surnud inimeste, sündmuste või tegevuskohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2015 by Ashley Farley
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency and Synopsis Literary Agency. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E05363119
ISBN 978-9949-82-424-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu perekonnale

ÜKS

SAMANTHA

Lovie ja Oscar Sweeney olid Lõuna-Carolina rannikul puhkajaid värskete, otse ookeanist püütud mereandidega varustanud alates päevast, mil nad 1959. aasta mais oma asutuse ukсед avasid – ja sellest ajast saadik oli vähe muutunud. Vähemalt teeninduse kvaliteedi ja söögikoha väljanägemise osas. Seesama vasest laevakell rippus ikka veel seinal ukse kohal ja tiksus läbi aastakümnete. Klientidel polnud vanamoodsa kujunduse vastu midagi, senikaua kui osavad teenindajad sõbraliku naeratuse saatel maitsvaid toite serveerisid. Kriuksuvad põrandalauad ja tolmused riulid kutsusid neid aasta aasta järel tagasi tulema, just nagu see kirbe lõhngi, mis neid mõõna ajal tervitas, kui nad saabusid väikesesse Prospecti linna abaja ääres.

Kui tuli aeg võtta midagi ette termiitidega, kes sõid põrandalaudu, ja asendada elektrisüsteem, mis oli vaid ühe sädeme kaugusel katastroofilisest tulekahjust, samuti külmutusvitriinid, mis seisid koos ainult lootuse, palve ja isoleerpaela abil, siis otsustas Samantha Sweeney, Lovie ja Oscari keskmine tütar, et nende turg on juba ammu oma uuendamistähtaja ületanud. Kohalikud

kliendid julgustasid Sami jätkama sama vanaaegset stiili, mis oli turule üle viiekümne aasta edu toonud, aga ta ei võtnud nende nõuannet kuulda. Järgides oma sisetunnet, oli Sam valinud radikaalselt teistsuguse lähenemise.

Pärast aastatepikkust planeerimist ja kokkuhoidu oli remont peaaegu lõpule jõudnud. Nähtavale toodud laetorude ja rippvalgustite, metrooplaatide moodi tahveldise ja betoonpõrandaga oli Sam soovinud saavutada minimalistlikku stiili, kus mereannid on esikohal. Aga läikivat uut saali vaadates ta muretses, et tulemus polnud moodsa tööstusliku hõnguga, vaid oli steriilne nagu operatsioonisaalis. Sam kahtlustas, et õed jagavad ta muret.

Faith käis ringi ja mõtles, et ruum on kuidagi tühi. „Kui riiulid on kaupa täis ja külmvitriinid samuti, ärkab see koht ellu.“

„Me võiksime seinad üle värvida.“ Jackie tõmbas oma tohutust mustast lakknahast kotist välja värviprooviketta. Sam oli palganud oma sisekujundajast vanema õe appi kujundama. Jackie mahagonikarva juuksed olid siledas paažisoengus, seljas oli tal rätsepa juures teha lastud varrukateta topp ja jalas valgest pikeest ratsapüksid. Ta oli elegantsi kehastus. Ta tõmbas pöidla üle värvitriipude, näidates Samile värviketast. „No nii. Ma olen seda linakarva tooni varem palju kasutanud. See on neutraalne, aga samal ajal pehme ja soe.“

Sam peaaegu ei vaadanudki. „Aga maalrid juba lõpetasid. Nad koristavad tagapool.“

„Ma pole kunagi kohanud maalrit, kes ütleks ära lisatööst,“ ütles Jackie, surudes värvinäidised kaenla alla.

Sam ja Faith vaatasid, kuidas nende õde läks tahapoolle kööki nagu saaki otsiv panter.

„Ära talle ütle, et ma seda ütlesin,“ sosistas Faith Samile, „aga ma arvan, et tal võib seekord õigus olla.“

Sam naeratas oma nooremale õele, kes oli igati sama ilus kui Jackie, aga mitte nii peen.

„Parem oleks. Me ei saa endale lubada veel üht viga, kui piduliku avamiseni on jäänud ainult kaks päeva.“

Sam astus sammu tagasi ja sulges silmad, püüdes lambavalget tooni saaliseinu ette kujutada. Ta kujutles puust veinihoidjaid pudelitega ja spetsiaalseid kuivaineid, mis on kenasti metallriiulitele paigutatud. Ta nägi silme ees värskeid toiduaineid, mida on täis korvid poe ees vankritel, külmakastides mereande keset saali ja valmistoite, mis täidavad seinte ääres seisvaid vitriine. Ta kujutas ette, kuidas kliendid ringi käivad, võttes plasttopsides lonksu veini, samal ajal kui teenindajad soovitavad, kuidas kõige paremini tuunikala grillida.

Sam hingas sügavalt sisse, et enesekindlust juurde saada, ja hingas välja kogu oma kahtluse. Ta pidas õe maitsest lugu. Kui Jackie arvas, et linakarva seinad annavad ruumile lõpetatuse, siis kes oli tema, et vastu vaielda?

Jackie tuli tagasi, enesega rahulolev muie näol. „Maalrid lubasid, et kõik on homme lõunaks valmis. Väga vähe seinapinda on vaja üle värvida, arvestades kööki viivat koridori tagapool ja kõiki neid aknaid siin.“

Sam kontrollis mõttes üle. „Homme keskpäeval tähendab seda, et meil läheb kaduma pool päeva koristamist ja kauba väljapanemist. Me peame ööpäev otsa töötama, et saaksime laupäeval õigel ajal avada.“

„Miks sa kedagi tööle ei palka?“ küsis Jackie, heites kergelt käega, justkui võiks keegi tugev inimene õhust materialiseeruda.

„Kuidas kaksikutega on?“ küsis Sam. „Nad otsivad alati, kas saaks lisaraha teenida.“

Jackie kuueteistaastased pojad Cooper ja Sean ilmusid sageli hilisel õhtupoolikul turule ning müüsid kala, krevette ja krabisid – mida iganes nad võrgu, nata või õngega kätte said. Sam maksis neile sama palju kui edasimüüjale – isegi rohkem, kui nende kaup oli värskem, ja tavaliselt oligi.

„Sa pead kellegi teise leidma.“ Jackie tegi asja plaatide ja betooninäidiste kokkukorjamisega, mis olid veinimaitsmislaual laiali. „Poistel on kiire, nad lähevad laupäeval laagrisse.“

„Täna on alles kolmapäev,“ ütles Sam. „Mis ajast läheb teismelisel pakkimiseks kaks päeva?“

„Nad ei paki ainult, Sam. Neil on sõpradega plaanid tehtud.“

„Küsi ikka nende käest. Ma olen kindel, et nad tahavad aidata. Nad juba rääkisid mulle, et hakkavad turul tööle, kui laagrist naasevad.“

„Nad teevad jalgpallitrenni, kui laagrist koju tulevad.“ Jackie heitis koti üle õla. „See võib tulla sulle üllatusena, aga mul on oma poiste jaoks kõrgemad püüdlused kui mereannituru pidamine.“

Isegi kui see haisev mereanniturg varustas sind kogu selle luksusega, mis oli sulle su enda arvates ette nähtud, kui sa üles kasvasid, mõtles Sam. „Nad ei räägi täisajaga tööst, Jackie. Poisid tahavad lihtsalt natuke raha teenida, ja samal ajal on neil tore ka.“

„Neil on laagris väga tore ja neile kui matkajuhtidele maksatakse sel aastal.“

„Miks sa nad laagrisse saadad, kui me elame rannast kümne minuti kaugusel?“ küsis Sam.

„See pole küll sinu asi, aga kui nad on mägedes, siis hoiab see neid pahandustest eemal.“

„Ja sinu kaelast ära,“ pomises Sam.

Jackie nägu läks punaseks. „Kas sul poleks vaja oma poja pärast muretseda minu omade asemel?“

Sam kissitas silmi ja tõmbus pingesse. Ta valmistus tüliks oma vanema õega, kui Faith vahele segas. „Curtis saab saalis kauba väljapanekul aidata. Ta otsib tööd.“

„See vist tähendab, et telliskivitehasega ei tulnud midagi välja,“ ütles Jackie.

Faith kiskus küüne juurest nahka. „Tuleb välja, et nad palkasid liiga palju inimesi. Kuna Curtis oli viimaste hulgas, kes palgati, oli ta ka esimesi, kes lahti lasti.“

„Küll ta varsti leiab midagi muud, ma olen kindel. Seni võin ma ta muidugi siin tööle panna. Vähemalt mõneks järgmiseks päevaks,“ ütles Sam, mõeldes, kuidas ta õemehe füüsiline jõud teeb tasa ta aju võimetuse. „Ma räägin temaga, kui teda täna peol näen.“

„Peost rääkides, ma pean jooksma.“ Jackie pani oma disaineri-päikesepillid ette ja tumedad raamid moodustasid kontrasti ta veatu kahvatu nahaga. „Kas sa saaksid ema ära tuua?“

„Mis ajast ema autojuhti vajab?“ küsis Sam.

„Sellest ajast, kui ta viimasel ajal niimoodi kõike unustab. Sa oled kindlasti märganud.“

„Muidugi unustab,“ ütles Sam. „Ta on kaheksakümmend kaks.“

Jackie nihutas päikesepillid allapoole ja silmitses Sami üle oma putukasilmsete prillide. „Ta mitte ainult ei unusta. Ta on täiesti dementne. Ma ei saa temaga enam vestelda. Ta esitab kogu aeg ühtesid ja samu küsimusi.“ Jackie pöördus Faithi poole. „Sa tead, millest ma räägin, eks ole?“

Faith raputas pead, silmad murest pärani. „Ma pole ema eriti palju näinud sellest ajast peale, kui remondiga alustasime.“

„Noh...“ Jackie pani päikesepillid uuesti ette. „Ma kutsusin oma peole tähtsaid inimesi. Ma ei taha, et ema endale piinlikkust valmistaks.“

Sam heitis pilgu laevakellale ukse kohal. „Hästi, kuule. Kell on juba viis. Kindlasti me saame sellest hiljem rääkida.“

„Nõus,“ ütles Jackie. „Kõigepealt las saab see tänane õhtu läbi.“

Sam pöördus Faithi poole. „Ma võin mõne minuti hiljaks jääda, sest toon Jamie füsioteraapiast ära ja aitan tal riidesse panna. Kui sa saaksid ema peole tuua, siis mina võin ta koju viia.“

„Ma võin seda teha,“ ütles Faith.

„Suurepärane.“ Jackie kummardus ettepoole ja suudles Faithi, seejärel Sami põsele. „Juhul, kui ma unustan teile mõlemale hiljem öelda, siis palju õnne sünnipäevaks.“

Sam pani välisukse lukku ja astus sammu tagasi, imetledes uut mererohelist logo, mis oli maalitud üle mõlema akna ning teatas, et Kapten Sweeney Mereanniturg on avatud.

Sweeney asus Main Streeti ja Creekside Drive'i ristmikul. Sami vanemad olid koha hästi valinud, kui nad 1959. aastal selle nurgakrundi üürisid. Creekside oli alati olnud see tänav, mis viis Lõuna-Carolina kõige populaarsematesse randadesse, aga Main Street oli alles hiljuti saanud koduks paljudele välikohvikutele ja uutele butiikidele.

Sam kuulis, et keegi hüüab teda üle Creekside Drive'i Inlet View Marina ees. Ta varjas silmi päraslõunapäikese eest ja lehvitas kapten Mack Bowmanile, isa kõige vanemale ja kallimale sõbrale. Oma säbruliste hallide juuste ja sassis habemega, sigar alahuulel rippumas, oli kapten Mack vana merekaru, keha paljudest mereseiklustest armiline.

Mack pani käed ümber suu toruks ja kisas üle lärmaka tänava: „Kas sa oled valmis homme sel ajal kala vastu võtma?“

„Too aga siia,“ hüüdis naine vastu.

Mees pööras pöidlad ülespoole ja Sam saatis talle vastuseks õhusuudluse.

Sam vaatas, kuidas Macki pikk kogu läks õõtsudes tagasi sadamasse, kus randus pikk rivi üüripaate ja kalalaevu, mis olid veetnud pika päeva Golfi hoovusest kala püüdes. Mack Bowman ja Oscar Sweeney olid veetnud suurema osa oma täiskasvanuelust, seilates koos ookeanil. Kumbagi nende kalalaevadest – Preili May ja Minu Kolm Kajakat – mis olid nimetatud nende elu tähtsaimate naiste järgi – polnud kunagi nähtud sisse tulemas või merele minemas, ilma et mõlemad mehed poleks pardal olnud.

Oscar Sweeney oli vaid kaheksane, kui ta perekond Iirimaalt Ühendriikidesse immigreerus. Ta isa, Sami vanaisa, töötab ühes väikeses New Englandi mereäärse külas homaaripüüdjana.